

dosegel vodo. Na robu studenca je bila škudelica, napolnjena z vodo. Ko se je bil Dinokrat napil, tekel je k otrokom, da bi se igral ž njimi. Jaz pa sem se vzbudila vsa vesela, in sem spoznala, da je rešen kazni.»

Tako je pisala sv. Perpetuva in malo dni potem je umrla mučeniške smrti ter bila v nebesih združena s svojim bratcem, katerega je bila iz vic rešila s svojo gorečo molitvijo.

Zatajevanje.

Blažena Katarina Emeriška je imela v nekem skednju obešeno podobo Matere božje z Jezuškom, pred katero je postavila v svoji detinski priprostosti kos lesa, ki naj bi pomenil altarček. Na ta altarček je prinašala vse, kar so ji podarili stariši in sorodniki, s trdnim prepričanjem, da vselej Jezusu veselje naredi, kolikorkrat si kaj pritrga. Tudi pri jedi se je zelo premagovala, in marsikaj pritrkala, da bi darovala Jezušku ali pa si je izbirala najslabših jedil. Ob taki priliki, ko si je kaj pritrkala, je rekla: «Tebi, o Bog, podarim, da nakloniš tistim revežem, kateri so najbolj potrebni.» — Kako junaško dejanje malega otroka! Mnogi otroci pa ne poznajo zatajevanja in se ne znajo kar nič premagati: povsod si izbirajo za-se najboljše in najprijetniše; povsod hočejo biti prvi in najimenitniši; vse bi radi sami imeli, kar srce poželi; ne zmenijo pa se za drugih želje in potrebe.

Lepi izgledi prvega svetega obhajila.

21. Temeljito pripravljane, srečna smrt.

Frančiška Malvina O'Konor je bila rojena v Ameriki. Po smrti svojih starišev, v 12. letu, je prišla v Pariz, kjer je bila odgojevana v samostanu »presv. Srca«. V tem samostanu je lepa navada, kolikor nogoče

slovesno obhajati prvo sv. obhajilo. Za to sveto opravilo odbrane deklice se za nekoliko časa odločijo od družih, da se še natančneje poučujejo o sv. obhajilu ter skrbnejše pripravljajo s pobožnimi vajami in molitvami.

Najlepše se je pripravljala Frančiška. Prvo, s čemur se je hotela vredno pripraviti za veliki in najlepši dan svojega življenja, je bilo to-le: Njene učiteljice so jo opomnile na nekatere napake in slabosti njenega srca; po naravi je bila nagnena k lenobi, k občutljivosti in nepotrpežljivosti. Na vsak način hoče odpraviti te napake in se korenito poboljšati. Vsak dan si je natanko vest izpraševala posebno o teh nagnenjih; ob koncu tedna je primérjala število sedanjih napak s prejšnjimi; tako je kmalu lahko sprevidela, če je že res boljša. Taki dobri otročji volji je Bog obilno pomagal s svojo milostjo, in tako je deklica čedalje bolj napredovala v dobrem.

Da bi svoje grehe še lože premagovala, rabila je za drugi pripomoček to, da se je v malih rečeh zatajevala. Ker je bila slabotnega zdravja, morala je dalje spati, kakor druge gojenke. Pa kmalu si je jela očitati zavoljo tacega priboljška. «Sicer prav rada spim», je odkritosrčno rekla svojim učiteljicam, «pa če mislim na sveto mašo, bi vendar veliko rajše vstajala». Ko prednica ni hotela vstreči njeni želji, prosila je svoje sorodnike v mestu, naj posredovajo in tako je dobila dovoljenje, da smé vsak dan biti pri sv. maši. Meseca majnika je bilo za one gojenke, katere so se pripravljale za prvo sveto obhajilo, polurino premišljevanje v navadi. Frančiška je tedaj še bolj skrajšala si spanje, da je mogla tudi to koristno pobožnost z družimi vred opravljati. — Zavoljo slabega želodca so ji zdravniki prepovedovali postne jedi. «Žalost, ki jo zastran tega občutim», je dejala, «mi več škoduje, kakor en celi post». Večkrat se je s katerimkoli izgovorom premagala, da ni zjutraj prav nič vžila. Učiteljice so slednjič spazile, kar je tako skrbno skrivala, namreč, da to dela zato, ker tolikanj želi se v čem zatajevati, in so ji naravnost prepovedale. Na to je izdihnila: «Oh, toliko grehov sem storila s sladkosnednostjo, ko sem bivala še v Ameriki; ali mi ni treba zdaj pokoriti se zanje,

da bo Jezus očiščeno našel moje srce, ko si ga bo izvolil za svoje stanovanje?»

Tretji pripomoček za resnično poboljšanje in vredno pripravljanje k prvemu sv. obhajilu ji je bila *m o l i t e v*. Kadar in kolikorkrat ji je čas pripustil, šla je pred altar Gospodov; tam je bila skoro nepremakljiva, kakor mrtva za svet, vsa vtopljenjena v pobožnost. V tacih trenutkih se ni zmenila za celi svet, kakor bi ga ne bilo, videla je le Boga; videla ga je z očmi žive vere, in bolj in bolj se je vžigala njena ljubezen do njega, posebno ko se je spominjala na srečni dan prvega sv. obhajila. Še ginljivejša je bila njena plamteča pobožnost pri sveti maši. Večkrat so jo videli v solzah tisti trenutek, ko so se mašnik obrnili proti vernim, kateri so pristopili k sv. obhajilu, in izgovorili besede: «*Ecce Agnus Dei*» — glej Jagnje božje! — Tudi zunaj cerkve si je prizadevala ostati zbranega duha. S svojimi prijateljicami že ni skor družega govorila, kakor vedno le o prvem svetem obhajilu in o presveti Devici. Kot sirota na zemlji je menila dobra Frančiška, da ima večjo pravico Marijo imenovati «svojo Mater». Posebno veselje je imela za njene podobe; precej denarja je izdala za nje, kolikor namreč ji je še pripustila milodarna skrb za uboge. Z vernim prepričanjem nosila je čudodelno svetinjico Matere božje in je imela do nje detinsko zaupanje za smrtno uro.

Četrty pripomoček, katerega se je še poslužila Frančiška za zboljšanje svojega srca, je bilo *s r č n o k e s a n j e* za prejšnje grehe in slabosti. Nekoč je bilo pri krščanskem nauku govorjenje o spovedi; rečeno je bilo, kako dobro je pred prvim sv. obhajilom opraviti dolgo spoved od vsega preteklega življenja; potem se je razkladalo kesanje. Otrokom je bilo pojasnjeno, kako grd je pred Bogom vsaki greh in koliko škodo napravi na duši. Ves ta nauk je segel Frančiški globoko v srce. Žalosti ji je skoro hotelo srce počiti. Zvečer jo je slišala neka učiteljica zdihovati, šla je tedaj gledat, kaj je in videla jo je — bitko se jokati v postelji. Na vprašanje, zakaj tako žaluje, odgovori blaga deklica: «Oh, zakaj sem vendar tako pozno prišla v samostan svetega Srca! V Ameriki še nisem poznala vse nesreče, katera je v enem samem razžaljenju ljubega Boga; tukaj še-le sem

začela spoznavati to hudo, in jokam se zato, ker gotovo imam manjše kesanje, kakor druge, ki so boljše podučene, kakor jaz.»

Učiteljica jo potolaži in pravi, da si more z molitvijo v kratkem času pridobiti vse milosti, katere že imajo znabiti njene starejše prijateljice, ona pa še ne. «Te ginjenosti», je pripovedovala potlej sestra redovnica, «sem se poslužila, da sem ji prigovarjala, naj popolnoma premaga vse prirojene napake. Odločno mi je obljubila, in res je bila od takrat bolj in bolj krotka, potrpežljiva in zdržljiva, čeravno se je morala mnogo premagovati, ker so jo nadlegovale razne bolečine. Vse je voljno potrpekla, le da bi prejela milost vrednega prvega svetega obhajila in pred vsem milost pravega kesanja. Videli so jo večkrat obledeti in jokati zbog prevelike bolečine; pa strežnice so slišale njene izdihljeje in tožbe vselej le s pristavkom: «Moj Bog, tebi darujem! Moj Bog, za-te naj bo!»

Nekega dné je rekla njena součenka kar na glas: «Ni težko natanko spolnovati postave, če ima katera tako srcé, kakor Francika.» Ta ni na to nič odgovorila, zvečer pa je rekla svoji učiteljici: «Ste slišali, kaj je rekla Aleksandrina; tudi vi veste, ali je res? Saj vendar tolikrat čutim nagnenje, da bi bila nepotrpežljiva, toda spomnim se na prvo sv. obhajilo!»

Sest dni pred velikim in imenitnim dnevom so imele obhajanke tako imenovane duhovne vaje ali eksercicije. Vsak dan so slišale nekaj kratkih nagovorov, so bile pripravljene za sv. spoved in so morale skor neprenehoma molčati. Franciška je bila med vsemi najbolj zbrana. Zavoljo telesnih bolečin je bilo njeno prizadevanje toliko popolniše, pa tudi ravno zato toliko zaslužniše. Zobje so jo boleli in protín jo je mučil vseh šest dni; vendar je bila pri vseh eksercicijah, pa pri tolikih bolečinah naložila si je še kako prostovoljno zatajevanje. Ko so ji dali čašo mleka s sladkorjem, je rekla: «Saj je bilo mleko zadosti! čemu še sladkor? moram vendar Bogu darovati kako potrebo, ker zavoljo bolečin ne morem moliti.»

Gojenke so imele navado, kar so v pridigah slišale, ali pa svoje misli o tem, si na kratko zapisovati. Franciška

ni mogla veliko pisati; le nekoliko pobožnih sklepov si je s svinčnikom zaznamovala. Iz teh njenih zadnjih vrstic se je videlo, kako resno voljo ima se prav temeljito poboljšati in dalje sveto živeti.

Dan pred svetim obhajilom, 31. majnika, šli so otroci k spovedi, da so prejeli sladko tolažilc, ki ga daja človeškemu srcu zagotovilo, da so odpuščeni vsi grehi. Predno je šla Francika k spovedi, poiskala je še prej sestro redovnico, ki je vodila obhajanke. Oklene se je in vsa v solzah pravi: «Oh, odpustite mi, veliko žalega sem ljubemu Bogu in vam storila.» — V tem samostanu je navada, da deklice, ki pojdejo prvokrat k sv. obhajilu, precej, ko so spoved opravile, ogrrejo belo tančico v znamenje zopet dobljene obleke milosti božje. Frančiška prejme belo zagrinjalo iz roke svoje učiteljice, katera zopet vidi solze kapati, zdaj pa solze sreče in veselja.

Toda ravno tisti večer jo napade huda mrzlica, ki se je že nekatere večere napovedovala, in Francika mora iti v posteljo — ne vedoč, se bo li mogla drugo jutro pridružiti srečnim součenkam. Neizrekljivo jo je to skrbelo, pa po priprošnji Marijini je vse upala. In res, zjutraj se počuti veliko bolje in zdravnik pravi, da že smé vstati in v kapelo iti. Ob tem veselem naznanilu v nebeški radosti zažari njen obraz in dovolj čuti moči, da se sama napravi in gré za tovaršicami.

Sv. maša se pričné. Frančiška, vsa zamaknjena v Boga, pozabi svojo slabost in ostane na kolenih: večkrat so jo opomnili, naj se vsede vsaj za nekaj časa. Slednjič, slednjič pride Jezus v njeno srcé! Komaj konča zahvalnico, že se povrne mrzlica in deklica je primorana zopet se vleči. Bolezen je čedalje nevarniša, obilno krvi ji izteče iz ust in iz nosa. Frančiška zeló oslabi, komaj more še zavžiti nekoliko kapljic pomerančnega soka. Še perila niso smeli premeniti, ne postelje prestlati, da bi ji prevelicih bolečin ne prizadejali. Pa nobene tožbe ni bilo slišati iz njenih ust. Natihoma se je smehljala in zdaj pa zdaj polglasno molila nekatere besede. Če so prišli sorodniki in so se sočutno ž njo jokali, prijela jih je za roko ter ljubeznivo rekla: «Zakaj ste žalostni? V nebesa grem, da bom molila za vas.» Nikoli ni zahtevala,

da bi jo preložili, in če ji je sestra ponudila to malo polajšanje, je rekla: «Jezus Kristus je bil trdo pribit na križ; torej pač tudi jaz lahko ostanem, kakor sem.» Tistim, ki so jo vpraševali, kako ji je, je navadno odgovarjala: «Na križu sem», in pri tem se je ozrla na križ.

Med tem se je bližala smrt, in naša ljuba Francika se je pripravljala za ta zadnji korak, kakor se pripravlja otrok, ko se ima povrniti v naročje svojega očeta ali matere. «Mirna sem», je večkrat rekla, in na obrazu se ji je bral neizrekljivi mir; «moj spovednik so mi rekli: Ljuba deklica, svoje prvo sveto obhajilo si dobro opravila.»

Neko popoldne okoli štirih, ko je bila popolnoma pri zavesti, se ji je naenkrat spremenil obraz in veselo je zaklicala: «Z Bogom! z Bogom! Nič več nisem za ta svet; zdaj grem v nebesa, da zopet najdem očeta in mater. O kolika sreča! Tu pride presv. Devica po mene; oh, kako je lepa!» Potlej se ginljivo zahvali in poslovi pri svojih sorodnikih. Šest dni potem je bil njen smrtni dan. Vsi okrog nje so morali jokati, le sama je bila vesela. Dušiti jo je jelo, sestra ji je govorila besede: «Oče! v tvoje roke izročim svojo dušo.» Frančiška jih je ponovila in še tiho pristavila: »Grem v nebesa«. V tem hipu omahne glavica na sestrino roko in njena lepa, pobožna dušica zapusti našo solzno dolino.

22. Na dan sv. obhajila se varuj nepotrebne govorjenja,

Sv. Jedert ni na dan sv. obhajila govorila nobene besede, ako ni bila velika sila. Vsa je bila zamaknjena v Boga in božje reči. Kajti dobro je premislila, kako nespodobno bi bilo, usta, v katerih je bil Jezus Kristus, in jezik, na kateri je bilo položeno Jagnje božje, zlorabiti za nepotrebne pogovore ali celó grešne besede. — Bog sam ji je naznanil v nekem razodenju, kako zeló želi, da bi se obhajanci na dan sv. obhajila zdržali vsega nepotrebne govorenja, rekoč: «Kdor ne brzda svojih ust in svojega jezika, marveč si po sv. obhajilu